Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. Neguriță Veaceslav)
Dosarul nr. 3r-570/25 (2-25106886-02-3r-26092025)

D E C I Z I E

6 aprilie 2026
mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:
Președintele completului, Sîrbu Victoria
judecătorul Bagrin Lucia și Cașcaval
Judecătorii Andrei

examinând recursul declarat de Savciuc Vitali împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 septembrie 2025, adoptată în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Savciuc Vitali împotriva Inspectoratului de Control Financiar de Stat cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

a c o n s t a t a t:

Poziția instanței de fond:

La 28 iulie 2025 reclamantul Savciuc Vitalii, s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată înaintată în ordine de contencios administrativ împotriva Inspectoratului de Control Financiar de Stat cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil.

În motivarea acțiunii a menționat că, Inspectoratul Control Financiar de Stat a efectuat inspecția financiară tematică la I.P. ”Centrul de adăpost pentru animale fără stăpân din mun. Bălți”.

Corespunzător, a notat că, la 24 aprilie 2025 în cadrul unei cauze penale, i-a fost înaintată învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. *****alin. (2) lit. c), d) din Codul penal. A aflat că urmărirea penală are ca obiect cercetarea pretinselor carențe în activitatea sa, în calitate administrator al IP ’’Centrul de adăpost pentru animale fără stăpân”, stabilite prin Raportul inspectării financiare tematice efectuate de Inspectoratul Control Financiar de Stat din anul 2024 și prescripției emise în baza lui, dar care nu i-au fost pus la dispoziție, pentru a face cunoștință cu conținutul lor.

Astfel, a invocat că, la 4 mai 2025 a depus o cerere către Inspectoratul Control Financiar de Stat, prin care a solicit eliberarea copiei Raportului inspectării financiare tematice efectuate de Inspectoratul Control Financiar de Stat din 22 noiembrie 2024 și a prescripției nr. 25-04/01-1937 din 13 decembrie 2024, emise în baza lui. Comunicarea actelor date le-a solicitat inclusiv în vederea exercitării în mod liber a dreptului la apărare, fapt invocat de reclamant.

La fel, a menționat că, prin răspunsul Inspectoratului Control Financiar de Stat nr.25-12/479 din 14 mai 2025, reclamantului i s-a comunicat refuzul în eliberarea informației oficiale solicitate, cu mențiunea că informațiile respective ar fi proprietatea

persoanelor supuse inspectării, arogându-și în același timp dreptul de a decide în locul organului de urmărire penală și în lipsa unor dispoziții procesual-penale de limitare a accesului la informații, acordarea dreptului de acces la informațiile oficiale, ce fac obiect primar atât a procedurii administrative, cât și secundar a urmăririi penale.

La 13 iunie 2025 cu nr. 1423, în vederea respectării procedurii extrajudiciare de soluționare a litigiului, reclamantul a depus o cerere prealabilă, prin care a solicitat satisfacerea cererii de acces la informațiile oficiale depuse la 4 mai 2025.

Consecvent, a reținut că, prin decizia nr. 25-12/624 din 27 iunie 2025 pârâtul a refuzat în satisfacerea cererii prealabile, motivând că nu deține o careva dispoziție în acest sens din partea organului de urmărire penală, precum și faptul că informația proprie o poate obține de la terți. Relevă că, procedura administrativă pe marginea cărora au fost emise actele administrative contestate a fost derulată în lipsa părții a căror drepturi sunt afectate, contrar prevederilor art. 44 alin. (3) fin Codul administrativ.

Totodată, a consemnat faptul că, constatările determinate prin Raportul din 22 noiembrie 2024 și Prescripția din nr. 25-04/01-1937 din 13 decembrie 2024 sunt contrare prevederilor actelor normative în vigoare și presupun interpretări eronate și subiective în coraport cu circumstanțele determinate pe caz.

Ulterior, la 25 august 2025, reclamantul Savciuc Vitali, reprezentat de avocatul Valentin Fediuc, a depus o cerere de concretizare a cerințelor acțiunii, în care a reiterat în esență că, actele în cauză îl afectează direct pe reclamantul Savciuc Vitali, anume prin lipsa comunicării actele procedurii administrative ce ating drepturile și interesele sale legitime, în corespundere cu prevederile art. 126 alin. (1) din Codul administrativ, pct. 27 subpct. 2 și 4 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Inspectoratului Control Financiar de Stat, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 938 din 29 noiembrie 2023, art. 6 alin. (1) al Legii privind accesul la informațiile de interes public.

Totodată, a reținut că, dreptul secundar încălcat - dreptul la apărare la orice etapă a procedurii administrative, prevăzut de art. 40 alin.(1) Cod administrativ, pct. 27 subpct. 5 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Inspectoratului Control Financiar de Stat, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr.938 din 29 noiembrie 2023.

În final, a reiterat că, în temeiul actului administrativ contestat a fost pornită o cauză penală, fiind lipsit de posibilitatea de a formula explicații la obiectul inspectării, probatoriului etc. ceea ce contravine prevederilor din Codul administrativ.

În contextul celor menționate, reclamantul a solicitat admiterea integrală a cerințelor invocate în acțiune.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 septembrie 2025, s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ inițiată de Savciuc Vitali împotriva Inspectoratului de Control Financiar de Stat cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, din motiv că, reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Solicitarea recurentului:

La 16 septembrie 2025, Savciuc Vitali, reprezentat de avocatul Valentin Fediuc a declarat cerere de recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 septembrie 2025, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea încheierii, cu remiterea cauzei pentru examinare în prima instanță.

La 26 septembrie 2025 cauza dată a fost repartizată judecătorului Sîrbu Victoria,

membrii completului fiind judecătorii Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei.

Ulterior, la 16 ianuarie 2026, Savciuc Vitali, reprezentat de avocatul Valentin Fediuc a declarat cerere de recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 septembrie 2025, prin care a solicitat admiterea spre examinare a prezentului recurs.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de recurs, cât și a recursului suplimentar, recurentul a invocat că, cerințele acțiunii înaintate cad sub incidența prevederilor legale privind transparența procedurii administrative și accesul la informație, ce rezultă atât din solicitarea înaintată în calea prealabilă, cât și din cerința acțiunii, care este consecventă - asigurarea accesului reclamantului la informația oficială, care prin scopul său ține de interesul public. Cerințele concretizate nu au vizat anularea unor alte acte administrative, decât celor din calea prealabilă, chiar dacă motivarea acțiunii a făcut trimitere la dreptul la apărare în procedura administrativă, or însăși prima instanță a constatat cu certitudine, că reclamantul Savciuc Vitali ar fi un terț afectat de actul administrativ, dar nu ar fi destinatarul acestuia.

În acest sens, pornind de la prevederile coroborate ale art. 40 alin. (1) și (2), art. 44 alin. (2) și art. 126 alin. (1) din Codul administrativ, a menționat că are un drept legal să fie informat cu privire la actele și operațiunile administrative, adoptate de o autoritate publică, care afectează cumva drepturile și interesele sale legitime. Mai mult ca atât, informația solicitată a vizat un act de control privind administrarea mijloacelor bugetare ale unei instituții publice, iar rezultatele acestui act indubitabil sânt de interes public.

Consecvent, a indicat că, în concordanță cu prevederile art. 6 alin. (2) din Legea privind accesul la informațiile de interes public, a justificat cu certitudine interesul său legitim față de aceste informații, ce nu ar presupune limitări, chiar dacă conform art. 16 alin. (3) din Legea privind accesul la informațiile de interes public, el nu are obligația să justifice solicitarea de acces. În acest sens a arătat că autoritatea publică împotriva căreia a fost îndreptată acțiunea, a invocat în calea prealabilă, motive de limitare a accesului la informațiile de interes public, fără o argumentare suficientă și serioasă, din prisma dreptului de acces la informațiile oficiale, cu aplicarea limitărilor prevăzute de lege. În orice caz, aprecierea legalității refuzului de acces la informațiile de interes public nu poate fi făcută la etapa procesuală de pregătire a cauzei pentru dezbaterile judiciare, deoarece ține în principal de fondul acțiunii.

Astfel, consideră că prima instanță la primirea cererii de chemare în judecată, nu a aplicat corect prevederile art. 183 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, nu a stabilit cert natura raporturilor juridice și legea aplicabilă, care la caz, ține de transparența activității administrative și accesul la informațiile de interes public. Mai mult ca atât, prima instanță fără a examina criticile aduse de reclamant prin prisma art. 21 alin. (1) din Codul administrativ, a refuzului de eliberarea a informațiilor oficiale, precum și contrar art. 130 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a acordat forță probantă prestabilită afirmației pârâtului, precum că reclamantul nu ar fi destinatarul actului solicitat, de aceea limitarea lui în drepturi și libertăți ar fi justificată. Consideră la caz, că o asemenea concluzie este prematură, or chestiunea privind limitarea accesului la informație ține de fondul acțiunii și nu poate fi soluționată la etapa de pregătire a cauzei pentru dezbateri, în procedura de soluționare a admisibilității.

Mai mult ca atât, constatând cu certitudine că reclamantul este un terț afectat de actul administrativ, accesul la care se solicită prin prezenta acțiune, prima instanță, într-un mod incompatibil cu art. 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, În mod evident, a menționat că, o asemenea soluție are ca efect anihilarea în orice caz, în mod absolut, a unui drept principial al reclamantului în procedura administrativă - la apărare, așa cum îi este garantat de art. 40 alin. (1) și (2) din Codul administrativ.

În condițiile arătate supra, este de părerea că prima instanță greșit a considerat că reclamantul nu a demonstrat încălcarea unui drept, în sensul art.17 din Codul administrativ: dreptul de a i se comunica actele procedurii administrative ce ating drepturile și interesele sale legitime.

Suplimentar, a indicat că, la 24 septembrie 2025, a depus o altă cerere de chemare în judecată, care se află pe rolul Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, nr. dosar 3-2399/2025, prin care a contestat actele administrative - Raportul inspectării financiare tematice din 22 noiembrie 2024 și Prescripția nr. 2504/01 - 1937 din 13 decembrie 2024 privind lichidarea neregulilor constatate la IP „Centrul de adăpost pentru animale fără stăpân din mun. Bălți". Iar, controlul de legalitate al acestor acte nu formează obiectul prezentei acțiuni, ca urmare a depunerii de Savciuc Vitali prin intermediul reprezentantului său avocatului Fediuc Valentin a cererii de concretizare a cerințelor în prezenta cauză la 25 august 2025.

Prin urmare, a precizat că, în cadrul cauzei civile în procedura contenciosului administrativ nominalizate cu nr. 3-2399/2025, intimatul Inspectoratul Control Financiar de Stat a prezentat dosarul administrativ, care conține informația, care constituie obiectul prezentei cauzei de acces la informație - Raportul inspectării financiare tematice din 22 noiembrie 2024 și Prescripția nr. 2504/01-1937 din 13 decembrie 2024 privind lichidarea neregulilor constatate la IP "Centrul de adăpost pentru animale fără stăpân din mun. Bălți". Această circumstanță indică la satisfacerea indirectă a pretențiilor reclamantului în prezenta cauză, prin urmare, se impune o modificare a poziției procesuale a recurentului în fond, care nu poate fi exercitată în recurs. În altă ordine de idei, a atras atenția că în cerințele din partea finală a Prescripției nr.2504/01-1937 din 13 decembrie 2024 emise de intimat, se dispune clar la pct. III. Informarea persoanelor vizate în raportul inspectării financiare despre iregularitățile constatate. Iar, în paragraful alte date, din partea introductivă a Raportului se indică cert, că administrator al IP " Centrul de adăpost pentru animale fără stăpân din mun. Bălți" în perioada supusă controlului 23 septembrie 2019 – 20 noiembrie 2023 a fost recurentul Savciuc Vitali, fiind vizat direct.

Prin urmare, consideră că în mod indubitabil este demonstrat dreptul lui Savciuc Vitali garantat de art. 17 din Codul administrativ de a inițiia prezenta acțiune.

Verificarea termenului de declarare a recursului:

Conform art. 242 din Codul administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

La caz, Colegiul Civil a constatat că încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 septembrie 2025 a fost recepționată de către recurentul Savciuc Vitali, la

12 septembrie 2025, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică, anexat la materialele cauzei (f.d.32), iar cererea de recurs a fost depusă la 16 septembrie 2025.

Astfel, raportând la normele legale pre citate la circumstanțele speței, Colegiul civil consideră că recursul declarat de către Savciuc Vitali, este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Studiind recursul declarat și materialele cauzei, Colegiul consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul.

Conform art. 241 alin.(1), (3) din Codul administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, actele cauzei atestă că, la 4 mai 2025 a depus o cerere către Inspectoratul Control Financiar de Stat, prin care a solicit eliberarea copiei Raportului inspectării financiare tematice efectuate de Inspectoratul Control Financiar de Stat din 22 noiembrie 2024 și a prescripției nr. 25-04/01-1937 din 13 decembrie 2024, emise în baza lui.

Prin răspunsul Inspectoratului Control Financiar de Stat nr. 25-12/479 din 14 mai 2025, reclamantului i s-a comunicat refuzul în eliberarea informației oficiale solicitate, cu mențiunea că informațiile respective ar fi proprietatea persoanelor supuse inspectării.

Ulterior, la 13 iunie 2025 cu nr. 1423, în vederea respectării procedurii extrajudiciare de soluționare a litigiului, reclamantul a depus o cerere prealabilă, prin care a solicitat satisfacerea cererii de acces la informațiile oficiale, depuse la 4 mai 2025.

Iar, prin decizia nr. 25-12/624 din 27 iunie 2025 pârâtul a refuzat în satisfacerea cererii prealabile, motivând că nu deține o careva dispoziție în acest sens din partea organului de urmărire penală, precum și faptul că informația proprie o poate obține de la terți.

În dezacord cu deciziile adoptate în procedura prealabilă, Savciuc Vitali a sesizat instanța de contencios administrativ.

Prima instanță, prin încheierea din 12 septembrie 2025, a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ înaintată de Savciuc Vitali, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, pe motiv că reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 16 septembrie 2025, Savciuc Vitali, a contestat-o cu recurs, invocând argumentele expuse mai sus.

Potrivit art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Conform art. 7 din Codul administrativ, autoritate publică se consideră orice

structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, *drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă*.

Subsecvent se remarcă că, în sensul Codului administrativ, prin persoană vătămată se înțelege orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate.

Titularul interesului legitim este persoana ale cărei interese sunt nu doar de fapt, ci și protejate printr-o normă legală. Interesul legitim se referă la poziția juridică față de administrație. Vătămarea drepturilor persoanei se produce, mai întâi, prin faptul că dreptul sau interesul său legitim *este nemijlocit lezat prin actul administrativ emis de autoritatea publică*.

Astfel, pentru a pune în mișcare o acțiune în judecată, este necesară îndeplinirea cumulativă a unor exigențe precum ar fi respectarea procedurii prealabile, competenței jurisdicționale, existența împuternicirilor și a capacității procesuale etc.

Instituirea exigențelor de admisibilitate nu urmăresc restrângerea accesului liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat beneficiază în condițiile legii, ci exclusiv instaurarea unei ordini juridice indispensabile circuitului constituțional prevăzut în art. 20 din Constituție, prevenindu-se, astfel, abuzurile și asigurându-se protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți.

Pentru ca un interes să devină un drept subiectiv este necesar ca el să apară în cadrul unui raport juridic care să creeze, în temeiul legii, *o obligație în sarcina subiectului*.

De aceea, în cazul în care un interes nu apare în cadrul unui raport juridic, urmează să intervină o prevedere legală pentru ca un astfel de interes să poată fi ocrotit în justiție.

Astfel încât, este absolut cert consacrat că, depunerea unei acțiuni în contencios administrativ în realizare, urmează să fie însoțită de dovada incontestabilă atât a interesului, cât și a apartenenței de drept în promovarea acțiunii, iar dreptul vătămat cât și interesul legitim trebuie să fie *real*, *actual* și *personal*, ceea ce la caz nu se atestă.

Potrivit art. 39 alin. (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În conformitate cu prevederile art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În conformitatea cu art. 207 alin. (1) și alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sânt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios

administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs. Acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

În temeiul art. 11 alin. (1) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Prin urmare, deși Codul administrativ prevede ca o condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ existența dreptului vătămat al reclamantului prin activitatea administrativă desfășurată de Inspectoratul Control Financiar de Stat, din materialele cauzei nu rezultă încălcarea vreunui drept al reclamantului de către autoritatea publică pârâtă prin activitatea administrativă desfășurată, nefiind justificate de către reclamant ingerințele în drepturile acestuia.

La caz, Colegiul reține că, Prescripția Inspecției Financiare nr. 25-04/01-1937 din 13 decembrie 2024 privind lichidarea neregulilor constatate, în rezultatul inspectării financiare tematice efectuate la I.P. „Centrul de adăpost pentru animale fără stăpân din mun. Bălți”, vizează în exclusivitate autoritatea publică locală nominalizată și nicidecum reclamantul Savciuc Vitali, care de fapt se pretinde o victimă colaterală generată de efectele prescripției abordate, în acest context, fiind incidentă dispoziția art. 11 alin. (2) din Codul administrativ, care evocă că, destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia.

Consecvent, Colegiul atestă că raportul material-administrativ pe marginea prescripției disputate în speță a apărut și este derulat între I.P. „Centrul de adăpost pentru animale fără stăpân din mun. Bălți” și Inspectoratul Control Financiar de Stat, Savciuc Vitali fiind străin acestui raport juridic.

Astfel, Colegiul statuează că, prima instanță corect a apreciat faptul că, reclamantul Savciuc Vitali la depunerea acțiunii în contencios administrativ, nu a indicat revindecarea unui drept propriu al acestuia, lezat prin actul administrativ/activitatea administrativă a Inspectoratului Control Financiar de Stat.

În contextul celor expuse, Colegiul remarcă că prin cerințele reclamantului, prin care se pretinde anularea deciziilor Inspectoratului Control Financiar de Stat de refuz nr. 25-12/479 din 14 mai 2025 și nr. 25-12/624 din 27 iunie 2025, adoptate în procedura prealabilă, ultimul nu a justificat niciun drept încălcat al său, iar argumentele recurentului referitoare la pretinsa încălcare a dreptului la apărare prevăzut de art. 40 din Codul administrativ nu pot fi reținute, întrucât acest drept poate fi exercitat exclusiv în cadrul unei proceduri administrative în care persoana are calitatea prevăzută de lege, iar simpla afectare indirectă sau eventuală prin efectele unui act administrativ nu

echivalează automat cu existența unui raport juridic administrativ între reclamant și autoritatea emitentă.

În aceeași ordine de idei, nu poate fi reținut nici argumentul recurentului privind faptul că actele solicitate ar constitui informații de interes public ce urmează a fi comunicate necondiționat, or accesul la informațiile oficiale nu are caracter absolut, iar instanța de contencios administrativ urmează să verifice în primul rând existența unui drept propriu vătămat prin activitatea administrativă contestată. În lipsa unei asemenea condiții esențiale, examinarea legalității refuzului de furnizare a informației nu poate avea loc pe fond.

Potrivit art. 6 alin. (1) și (2) din Legea nr. 148 din 9 iunie 2023 privind accesul la informațiile de interes public, orice persoană are dreptul de acces la informațiile de interes public, însă exercitarea acestui drept urmează a fi realizată în condițiile și limitele stabilite de lege, inclusiv prin prisma existenței unui interes legitim personal și actual. Or, simpla invocare de către reclamant a faptului că actele solicitate ar fi stat la baza unei cauze penale pornite ulterior nu este suficientă pentru a transforma un interes de fapt într-un drept subiectiv protejat în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Totodată, Colegiul apreciază ca irelevante pentru soluționarea admisibilității prezentei acțiuni argumentele recurentului privind existența dosarului nr. 3-2399/2025 și faptul prezentării de către intimat a dosarului administrativ în cadrul acelei cauze. Aceste circumstanțe sunt ulterioare depunerii prezentei acțiuni și nu sunt de natură să demonstreze existența unui drept subiectiv vătămat la momentul sesizării instanței de judecată în prezenta cauză.

Mai mult, împrejurarea invocată de recurent, precum că în cuprinsul Raportului inspectării financiare și al Prescripției contestate se face referire la persoana sa în calitate de fost administrator al instituției supuse controlului, nu schimbă natura raportului juridic administrativ litigios și nici nu îi conferă automat calitatea de destinatar al actului administrativ individual. Simpla menționare a unei persoane într-un act administrativ, nu echivalează cu afectarea directă a unui drept subiectiv în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Colegiul respinge și susținerea recurentului, precum că instanța de fond ar fi examinat prematur fondul cauzei la etapa verificării admisibilității acțiunii. Or, verificarea existenței unui drept vătămat reprezintă anume o condiție de admisibilitate expres prevăzută de art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, care urmează a fi analizată de instanță din oficiu anterior examinării fondului litigiului.

În aceste condiții, Colegiul reține că, în sensul Legii, revendicarea dreptului trebuie să se deducă din susținerile formulate prin acțiunea înaintată în judecată, în conținutul căreia urmează a fi arătată vătămarea dreptului personal, deoarece expresiile utilizate în textul articolele 17, 39 și 189 din Codul administrativ de „drept vătămat” și de „încălcarea unui drept al său” *se referă la drepturi subiective concrete*, fiind excluse așa numitele drepturi prin ricoșeu, ipotetice, iluzorii sau virtuale, precum și acțiunile populare (*actio popularis*).

În corespundere cu prevederile art. 207 alin. (2) lit. e) coroborate cu dispozițiile articolelor 39 alin. (2), 17 și 189 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, Colegiul atestă că, sesizarea instanței de judecată de către orice persoană care în opinia sa revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice, fie prin refuzul autorității administrative de a soluționa în termenul legal o cerere, implică

existența obligatorie a două condiții, și anume, existența vătămării unui drept subiectiv recunoscut de lege a reclamantului și vătămarea dreptului său să fie cauzat printr-un act administrativ, fie prin refuzul autorității administrative de a soluționa în termenul legal o cerere.

Prin urmare, deși Codul administrativ prevede ca o condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ existența dreptului vătămat al reclamantului prin activitatea administrativă desfășurată de Inspectoratul Control Financiar de Stat, din materialele cauzei nu rezultă încălcarea vreunui drept al reclamantului de către autoritatea publică pârâtă prin activitatea administrativă desfășurată, nefiind justificate de către reclamant ingerințele în drepturile acestuia.

Raportând normele de drept sus-indicate la circumstanțele cauzei, Colegiul conchide că instanța de fond în mod legal a constatat inadmisibilitatea acțiunii înaintate de către Savciuc Vitali, întrucât argumentele invocate nu răstoarnă concluziile primei instanțe privind lipsa unei vătămări directe a unui drept propriu al reclamantului, iar circumstanțele invocate în cererea de recurs reprezintă în esență dezacordul acestuia cu soluția adoptată, fără a demonstra caracterul ilegal al încheierii contestate.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că nu au fost constatate temeiuri de fapt și de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate și care ar duce la casarea acesteia, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat și de a menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 septembrie 2025, ca întemeiată și legală.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de către Savciuc Vitali.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 septembrie 2025.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii: Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/